

Колись давно в одному селі жив собі чоловік зі своєю жінкою. Були у них донька-красуня, вже на виданні, і синок — зовсім дитя. Люди вони були працьовиті, господарство мали немаленьке: і живність всіляку, і землю.

І був у них пес. Все життя він служив справно, та вже старий став: і нюх не той, і зір не той, і ноги не слухаються. Хазяї його були людьми добрими і все терпіли.

Якось день у пса не задався з самого ранку. Приверзлося йому вдосвіта, що до хазяйського курника лисиця лізе. Загавкав пес, господарів перебудив ще на світ не благословилося. Хазяїн в нього чоботом пожбурив — ледве в носа не поцілив. Виліз пес із будки розім'яти старі кістки, аж тут господиня йде, повнісіньке відро молока несе. Загавилася, задивилася на чоловіка, як він поросят у лантухах на віз складає, щоб на ярмарок везти, та й не помітила під ногами пса. Ну, певна річ, перечепилася, гепнулася, відро перекинулося, калюжа з молока на півдвору розтеклася!... І кіт хазяйський де й уявся. Лизькає молоко з калюжі, тішиться. Пес від хазяйчиного гніву хотів було під віз заховатися, а тут із нього хазяїн злазив, та й насту-

